

•เขียนโดย Administrator•

•วันจันทร์ที่ 30 มกราคม 2012 เวลา 13:28 น. • - •นักเฝ้าสุดท้าย• •วันจันทร์ที่ 30 มกราคม 2012 เวลา 16:35 น. •

มีบ้างไหมที่เจ้านครได้สดับข่าวศึกประชิตชายแดนแล้วกลับตั้งพระทัยอยู่ในความสงบ คาริที่จะต่อรบด้วยธรรมยุทธและแล้วก็ได้ชัยชนะด้วยธรรมยุทสนั้นนามของท่านคือ “พ่อขุนงำเมือง” หรือ “พ่อขุนงำเมือง ธรรมิกราช” แห่งอาณาจักรพะเยา อันที่จริง วีรบุรุษแห่งการสงครามนั้นมีมาก แต่วีรบุรุษผู้พยายามรักษาไว้ซึ่งแสนยานุภาพนั้น เรามักไม่ค่อยเห็นหรือไม่ค่อยได้ยินเท่าไรนัก ยุคนั้นเป็นยุคของการแสวงหาอำนาจ ชาวไทยแตกเป็นก๊ก ล้านนาไทยเราแบ่งออกเป็น ๓ ก๊ก หรือ ๓ รัฐ มีรัฐหรือนครเงินยาง ปกครองโดยพระเจ้าเม็งรายมหาราช รัฐพะเยา มีพ่อขุนงำเมืองปกครอง รัฐหรือญไชย ปกครองโดย ญาฮือปา แห่งรัฐญไชยตอนหลังถูกพระเจ้าเม็งรายยาราตราทัพมาบุกตะลุยและยึดครองเสียเอง จึงเหลือเพียง ๒ รัฐ

พ่อขุนงำเมืองเป็นโอรสของพ่อขุนมิ่งเมือง พ่อขุนมิ่งเมืองเป็นโอรสของศรีผู้สืบสายโลหิตมาจากขุนเจืองมหาราช ต้นตระกูลเดียวกับพระเจ้าเม็งรายมหาราช ทั้งสองพระองค์ประสูติปีเดียวกันตอนพระเจ้าเม็งรายขึ้นครองราชย์ ณ เมืองหิรัญนครเงินยางพ่อขุนงำเมืองก็ได้ขึ้นครองเมืองพะเยาขณะที่มีพระชนมได้ ๒๐ พรรษา นับว่าเป็นกษัตริย์ที่หนุ่มมากเลยทีเดียว “คำว่างำแปลว่าปกครอง เหมือนกับแม่ไก่ที่แม่ปกป้องลูกน้องไม่ให้ศัตรูมาประทุษร้าย คล้ายกับพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว หรือพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวท่านองนั้นแหละแต่พ่อขุนงำเมืององค์นี้ท่านมีประวัติ” ในตำนานบอกไว้ว่าราชบุตรพ่อขุนมิ่งเมืองพระองค์นี้มีบุญญาธิการทรงความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนักกล่าวกันว่า “พระยาเมืองเป็นเจ้าท่านเสด็จไปแห่งหนใด แดดก็บรอนและฝนก็บ่า ท่านจักใคร่ที่อบกักบด จักใคร่ให้แดดก็แดด ดังนี้” เกือบจะเหมือนพระร่วงเจ้ากรุงสุโขทัย ท่านทรงเป็นพระสหายสนิทกัน ตอนที่พระองค์ท่านเจริญชนมายุได้ ๑๔ พรรษา ได้เสด็จไปศึกษาศาสตร์แพทกับเทพอิสตินหนึ่งบนภูเขาตอยดวัน ครั้นชนมายุได้ ๑๖ พรรษา จึงได้เสด็จไปศึกษาฤกษ์ในสำนักพระสุกทันตฤกษ์อาจารย์เดียวกับสมเด็จพระร่วงเจ้ากรุงสุโขทัย จึงได้เป็นพระสหายกันตั้งแต่นั้นมา

ที่ว่าพ่อขุนงำเมืองทรงรบข้าศึกด้วยธรรมยุทสนั้นคืออย่างไรมออยากทราบตอนนี้แหละ เรื่องมีอยู่ว่าตอนนั้นพระเจ้าเม็งรายมหาราชมีพระราชประสงค์ที่จะรวบรวมหัวเมืองทั้งหมดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเป็นราชอาณาจักรเดียวกัน เมืองพะเยาก็เป็นจุดหนึ่งซึ่งพระองค์มุ่งหวังได้ทรงกรีธาทัพจะตีเอานครพะเยา

พ่อขุนงำเมืองทรงทราบข่าวศึกก็ได้มีพระอาการตื่นสะดุ้งหรือรีบตระเตรียมรีพลโยธาออกต่อรบด้วย ด้วยน้ำพระทัยอันเยือกเย็นและความดำริตรองอันสุขุมคัมภีร์ภาพ พระองค์ทรงตรองเห็นแล้วว่าขณะนั้นเม็งรายมหาราชกำลังเกรียงไกรด้วยพระราชอำนาจดุจดังพระยาราชสีห์การจะต่อรบด้วยกำลังอาวุธและกำลังไพร่พลก็จะเป็นที่เดือดร้อนเปล่าเปลืองและยังทรงคำนึงถึงว่าเม็งรายมหาราชก็หาใช่ใครอื่นไม่หากเป็นไทยเผ่าเดียวกันและยังร่วมบรรพบุรุษเดียวกันคือขุนเจือง มหาราชผู้ต้นตระกูล

จำกั๊กอ่อนน้อมยอมทำไม่ตรีด้วย เห็นทีจะดีว่าเป็นแน่ทีเดียว “เหมือนกับที่ท่านกวีสุนทรภู่กล่าวไว้ ---จะปรารถนาสารพัดในปรุพี เอาไมตรีแลกได้ตั้งใจ--- ดำริเช่นนั้นแล้ว พ่อขุนงำเมืองกษัตริย์แห่งพะเยาก็มีพระราชดำรัส สั่งให้ไพร่พลออกไปจัดเตรียมปลูกสร้างพลับพลาที่ประทับไว้คอยรับเม็งรายมหาราช ตรงตำบลชายแดนที่พระเจ้าเม็งรายจะเสด็จผ่าน พอเสด็จแล้วพระองค์ก็เสด็จประทับคอยรับรออาคันตุกะผู้หาหลายในเชิงยุทธอยู่ ณ ที่นั้น

“ตอนนี้เหมือนตอนขงเบ้งทำอุบาย---ขึ้นไปนั่งบนกำแพงแสร้งตีฆ้อง พยักยิ้มให้ข้าศึกฉงน--- แต่กรณีนี้ไม่ใช่อุบาย เป็นความตั้งพระทัยอย่างแน่วแน่ที่จะเอาชนะข้าศึกโดยธรรมอันจะเป็นได้ว่าพ่อขุนงำเมืองมีพระทัยหนักแน่นและทรงเชื่อมั่นในพระองค์เหลือเกินว่า ทุกสิ่งจะต้องตกลงกันได้ ผมคิดว่าพระองค์จะทรงมีวิธีการพูดอย่างดีที่สุดชนิดที่พ่อขุนเม็งรายต้องหงายหลัง ต้องยอมจนต่อเหตุผลทีเดียว

ในตำนานไม่ได้กล่าวไว้ว่าพระองค์ท่านได้ทรงเจรจากับจอมทัพแห่งนครไชยนาทรายณ์อย่างไรปรากฏแต่ว่าพอกองทัพพระเจ้าเม็งรายยกมาถึงชายแดนเมืองพะเยาก็พบเข้ากับกองทัพของพ่อขุนงำเมืองคอยรับอยู่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม พลาญก๊วยน่ายกท่า ทหากเมียง บุกหรี ออกไปรับรองและร้องทักทายอย่างไม่ตรีจิต เชื่อเชิญให้พักผ่อนเสพสุราอาหารกันเป็นที่สำราญพวกนั้นกำลังเหนื่อยมา ก็ตรงเข้าสวามิภักดิ์ในในความใจบุญของกษัตริย์เมืองพะเยาเป็นอย่างดี พระเจ้าเม็งรายพอเห็นเมืองพะเยาทรงยิ้มเข้ามาหาด้วยท่าทางอ่อนน้อมถ่อมตัวเช่นนั้นก็เลยล้มความคิดที่จู่กรานเมืองพะเยา

ได้ทรงสนทนาปราศรัยผูกไมตรีไว้ต่อกันกระทั่งกระทำสังจะสาบานเป็นมิตรต่อกันตลอดอายุขัย

แต่คงจะมีความเจรจากันและพ่อขุนงำเมืองคงจะมีวาทะศิลป์เป็นยอดเยี่ยมที่จะเป็นฝ่ายที่จะใช้สมมกกว่าการใช้กำลัง

แต่พระองค์ก็ทรงยอมเสียเปรียบโดยยกหมู่บ้านซึ่งมีพลเมืองอยู่ห้าร้อยครัวเรือนให้ขึ้นอยู่กับแผ่นดินพระเจ้าเม็งราย ซึ่งก็ไม่แปลกอะไรเพราะเป็นบ้านนาไทยเหมือนกัน พระองค์ทรงมองการณ์ไกลได้ไปกระทำสังจาสาบานต่อพระร่วงเจ้ากรุงสุโขทัยกับพระเจ้าเม็งรายรวมสามพระองค์นะ มีคนพูดถึงเรื่องนี้กันบ่อยๆ

ตอนภายหลังที่ไทยได้รวมกำลังได้เป็นกลุ่มก้อน แยกปกครองเป็นสองอาณาจักรที่เข้มแข็งเกรียงไกรยิ่ง ก็คืออาณาจักรเหนือของพระเจ้าเม็งราย

•เขียนโดย Administrator•

•วันจันทร์ที่ 30 มกราคม 2012 เวลา 13:28 น. • - •แก้ไขล่าสุด • •วันจันทร์ที่ 30 มกราคม 2012 เวลา 16:35 น. •

ซึ่งทำการแผอานาภาพอย่างกว้างขวางถึงเชียงตุง เมืองลอ เมืองเทิง กระทั่งหงสาวดี และเมืองอังวะ

ทางฝ่ายอาณาจักรสุโขทัยอันพระร่วงเจ้าเป็นประมุขก็ทำการปราบปรามขับไล่พวกขอม รวบรวมไทยตั้งมั่นอยู่ในภาคกลาง ไทยสามอาณาจักรในสมัยนั้น ต่างก็เป็นมิตรสนิทซึ่งกันและกัน มีอยู่ครั้งหนึ่งพระร่วงเจ้าได้เสด็จไปเยือนพ่อขุนงำเมือง

ได้ทอดพระเนตรเห็นพระนางอ้วเชียงแสนมีสิริโฉมพิลาสพิไลก็เกิดความปฏิพัทธ์รักใคร่ตามวิสัยชาย พระร่วงเจ้าคงจะประพฤติล่วงละเมิดประเพณีอยู่บ้าง

เป็นการเสื่อมเสียพระเกียรติยศของพ่อขุนงำเมือง พ่อขุนองค์นี้อย่างที่ทราบพระองค์ทรงสุมุขมคัมภีรภาพแต่หนักแน่นพอที่จะไม่ตัดสินพระทัยอย่างหุนหันพลันแล่น

ทรงรำพึงในพระทัยว่า “กูจักฆ่าพระยาร่วงกับเมียกูเสียก็ได้แล แต่ว่าเมืองใต้กับเมืองกู ก็จักเป็นเวรแก่กันสืบไปชะละบ่ควรฆ่า อนึ่งเมียกูก็หากร้ายก็ได้ผูกพระยาร่วงไว้ จักตัดสินใหม่เองก็บ่ควร ส่วนตนก็เป็นพระเจ้าใหญ่ ควรกูไปไหว้สหายแห่งก็คือเจ้าเม็งรายตนมีบุญสมภาร และทรงปัญญาเฉลียวฉลาดอาจตัดแต่งถ้อยคำชอบด้วยสุดติ ควรไหว้ท่านห้อมมาพิจารณาตัดแต่งความนี้ต่อเมื่อและพระยาร่วง” แล้วพ่อขุนผู้ทรงธรรมก็ให้อัญเชิญพระเจ้าเม็งรายเสด็จมาชำระความ

